

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 14 januari 2020 met nummer RvVb-A-1920-0428
in de zaak met rolnummer 1819-RvVb-0124-A

Verzoekende partij	het college van burgemeester en schepenen van de stad BRUGGE vertegenwoordigd door advocaten Gregory VERMAERCKE en Frederick HALLEIN met woonplaatskeuze op het kantoor te 8200 Brugge, Dirk Martensstraat 23
Verwerende partij	het VLAAMSE GEWEST vertegenwoordigd door de Vlaamse regering met woonplaatskeuze bij advocaat Paul AERTS op het kantoor 9000 Gent, Coupure 5
Tussenkommende partij	de nv TELENET GROUP vertegenwoordigd door advocaten Günther L'HEUREUX en Roel MEEUS met woonplaatskeuze op het kantoor te 1200 Brussel, Gulledele 96, bus 3

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 18 oktober 2018, geregulariseerd met een aangetekende brief van 7 november 2018, de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 6 september 2018.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een omgevingsvergunning verleend onder voorwaarden voor het plaatsen van een nieuw telecommunicatiestation op de percelen gelegen te 8200 Brugge, Zandstraat 442, met als kadastrale omschrijving BRUGGE 31 AFD/ST-ANDRIES 5 AFD/, sectie C, nummers 0052 C en 0052 D.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 23 januari 2019 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad verleent de tussenkommende partij met een beschikking van 28 februari 2019 toelating om in de debatten tussen te komen.

2.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 12 november 2019.

Advocaat Els DE RAMMELAERE *loco* advocaten Gregory VERMAERCKE en Nick DE WINT voert het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Anne-Sophie CLAUS *loco* advocaat Paul AERTS voert het woord voor de verwerende partij. Advocaat Roel MEEUS voert het woord voor de tussenkomende partij.

3.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 30 april 2018 bij de gewestelijke omgevingsambtenaar een aanvraag in voor een omgevingsvergunning voor “het plaatsen van een telecommunicatiestation” op de percelen gelegen te 8200 Brugge, Zandstraat 442.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Brugge-Oostkust’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 april 1977, deels in woongebied, deels in agrarisch gebied.

De percelen liggen ook binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Afbakening Regionaal Stedelijk Gebied Brugge’, goedgekeurd op 4 februari 2011. De percelen liggen niet in een deelplan waarvoor een nieuwe bestemming werd voorzien.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 7 juni 2018 tot en met 6 juli 2018, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Het Departement Landbouw en Visserij adviseert op 26 juni 2018 gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen adviseert in navolging van het verslag van de gemeentelijke omgevingsambtenaar op 2 juli 2018 ongunstig.

De verwerende partij verleent op 6 september 2018 een omgevingsvergunning onder voorwaarden aan de tussenkomende partij.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN - EERSTE MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van:

- artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening van de stad Brugge op het bouwen, verkavelen en op de beplantingen van 7 april 2011 (B.S. 19 april 2011) (hierna: gemeentelijke verordening),
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet),
- het motiverings-, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij stelt voorop dat artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening van toepassing is aangezien het aanvraagperceel buiten de binnenstad gelegen is en buiten de bufferzone en de pyloon een hoogte heeft van meer dan 30 meter. Ze wijst erop dat de pyloon niet 'net 30 meter' is zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld aangezien de bliksemafleider bovenaan de pyloon ook meegerekend moet worden.

Ze vervolgt dat, gelet op de hoogte van de constructie, zowel indien deze 'op net 30 meter' of meer dan 30 meter wordt bepaald, het aanvraagdossier op grond van artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening een studie moet bevatten met de visuele impact van de aanvraag op de zichtlijnen vanuit en naar het werelderfgoed van de stad Brugge. In de bestreden beslissing wordt evenwel gesteld dat geen studie nodig is, en dit gezien de hoogte van 'net 30 meter', de geringe impact en de afstand tot het Unesco erfgoed. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ten onrechte meent over een discretionaire bevoegdheid te beschikken inzake het oordeel of vermelde studie uit artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening al dan niet vereist is. Aangezien de aanvraag voornoemde studie niet bevat, kon de vergunningverlenende overheid volgens haar niet anders dan oordelen dat de aanvraag onontvankelijk en onvolledig was.

Daarnaast stelt de verzoekende partij nog vast dat de opgegeven motivering inzake de impact op het Unesco erfgoed uiterst vaag en niet afdoende is om te kunnen voorbij gaan aan de verplichting uit artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening. Zo is er geen concrete beoordeling te vinden over de vermeende geringe impact, noch een omschrijving van de afstand tot het Unesco erfgoed.

2.

De verwerende partij meent dat de toepassing van artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening haar doel verliest aangezien de visuele impact reeds beoordeeld wordt op grond van artikel 4.4.7, §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) in het kader van het onderzoek naar de ruimtelijk beperkte impact van de constructie. Ze verwijst naar het betreffende onderdeel in de bestreden beslissing. Daarnaast stelt ze dat ze de visuele impact van de constructie ook onderzocht heeft bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening overeenkomstig de artikelen

1.1.4 en 4.3.1 VCRO en in het bijzonder wat betreft de visueel-vormelijke elementen en de functionele inpasbaarheid.

De verwerende partij meent dan ook dat het normdoel van artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening bereikt is, te meer omdat het Unesco erfgoed op enkele kilometers van de aangevraagde constructie gelegen is.

Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt de verwerende partij nog dat, aangezien de gemeentelijke verordening geen sanctie voorziet bij niet-naleving van artikel 9, §1 en aangezien het normdoel ervan bereikt is, met name het bepalen van de visuele impact van de constructie, de niet-naleving van deze bepaling niet kan leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

3.

De tussenkomende partij betoogt dat de studie naar de impact op het werelderfgoed louter informatief is en geen ontvankelijkheids- of volledigheidsvoorwaarde kan zijn. Ze verwijst hiertoe naar artikel 18 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna: Omgevingsvergunningsdecreet) en stelt dat hieruit blijkt dat enkel de Vlaamse regering gemachtigd is om de inhoud van de omgevingsvergunningsaanvraag te bepalen. Hieraan werd uitvoering gegeven door artikel 15 van het besluit van de Vlaamse regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna: Omgevingsvergunningsbesluit). Nergens wordt bepaald dat een gemeentelijke stedenbouwkundige verordening de dossiersamenstelling kan wijzigen of aanvullen. Ze is van oordeel dat de vereiste in een gemeentelijke verordening waarbij aan een aanvrager gevraagd wordt bijkomende informatie te voegen bij een aanvraag over de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening slechts een louter informatief karakter kan hebben en verwijst naar analogie hiervoor naar de rechtspraak van de Raad van State waarin geoordeeld werd dat een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan geen wijzigingen kan aanbrengen op de decretale bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen inzake het verlenen van stedenbouwkundige vergunningen. Ze besluit dat de aanvraag voldeed aan de ontvankelijkheids- en volledigheidseisen en aangezien het ontbrekende document slechts een informatief karakter kan hebben, kon de verwerende partij de aanvraag dus niet kon afwijzen als onontvankelijk en onvolledig.

De tussenkomende partij stelt daarnaast vast dat de verzoekende partij niet opwerpt dat de toets aan de goede ruimtelijke ordening uit artikel 4.3.1 VCRO kennelijk onredelijk zou zijn uitgevoerd doordat de verwerende partij geen rekening heeft kunnen houden met een studie naar de impact van de aanvraag op het werelderfgoed. Uit de opgenomen motivering blijkt bovendien dat de verwerende partij op basis van de gegevens van het aanvraagdossier met kennis van zaken en op voldoende wijze de mogelijke impact op het werelderfgoed heeft kunnen beoordelen. Ze herhaalt dat het normdoel van artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening is bereikt en een bijkomende studie ter zake niet nodig was. De verzoekende partij toont volgens haar niet aan dat deze beoordeling kennelijk onzorgvuldig of onredelijk is. In aansluiting hierop merkt de tussenkomende partij nog op dat de verzoekende partij in haar ongunstig advies van 2 juli 2018 zelf geoordeeld heeft dat geen bijkomende studie vereist was. Ze is dan ook van oordeel dat de verzoekende partij de verwerende partij niet ernstig kan verwijten dat deze zich bij haar advies aansluit.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de bliksemafleider op de vergunde pyloon meent de tussenkomende partij dat dit niets uitmaakt voor de vraag of een bijkomende studie vereist was, aangezien de pyloon ook zonder de bliksemafleider net 30 meter bereikt.

Tot slot stelt de tussenkomende partij dat er geen nadere precisering opgenomen moest worden over de geringe impact en de afstand tot de werelderfgoedsite, aangezien motieven niet bijkomend gemotiveerd moeten worden. In het andere geval zou de verzoekende partij overigens haar eigen advies bekritisieren. Bovendien blijkt uit de beoordeling van de toepassing van artikel 4.4.7, §2 VCRO en de toets aan de goede ruimtelijke ordening afdoende waarom de verwerende partij oordeelt dat er slechts sprake is van een geringe impact op de omgeving. De tussenkomende partij merkt nog op dat de verzoekende partij niet betwist dat de constructie op ruime afstand van het UNESCO werelderfgoed gelegen is. Ze verwijst naar een kaart waarop de afstand tot de grens van de werelderfgoedsite op 3 kilometer gemeten wordt. Er kan redelijkerwijze volgens haar dan ook niet geoordeeld worden dat de vergunde pyloon enige impact kan hebben op de werelderfgoedsite

4.

In haar wederantwoordnota betwist de verzoekende partij de stelling van de tussenkomende partij dat de bevoegdheid om de dossiersamenstelling te wijzigen of aan te vullen uitsluitend bij de Vlaamse regering en de bevoegde ministers ligt. Ze wijst erop dat de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening, met inbegrip van het betreffende artikel 9, §1, haar decretale grondslag vindt in de artikelen 2.3.1 en 2.3.2, §2 VCRO. Ze vervolgt dat een gemeente op grond van artikel 2.3.1, lid 1, 1° VCRO indien nodig voorschriften kan opnemen in haar stedenbouwkundige verordening, die inhouden dat het aanvraagdossier wordt aangevuld met bijkomende stukken, in dit geval een studie over de visuele impact van een constructie. Artikel 15 van het Omgevingsvergunningsbesluit verbiedt dit niet wanneer dit voorschrift wordt gesteund op een bijzondere reden, in dit geval de bescherming van het Unesco werelderfgoed. Ze wijst er ook op dat de gemeentelijke verordening niet werd geschorst noch vernietigd (artikel 2.3.1, §2/1 VCRO) zodat deze de wettigheidstoets heeft doorstaan.

Waar de verwerende en tussenkomende partij menen dat artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening niet van toepassing is omdat het normdoel reeds bereikt is door de toepassing van artikel 4.4.7, §2 VCRO, stelt de verzoekende partij dat een stedenbouwkundige verordening verordenende kracht heeft, waardoor de vergunningverlenende overheid hiervan niet mag afwijken. Ze meent dat het gegeven dat reeds een beoordeling werd doorgevoerd van de visuele impact in het kader van de artikelen 4.4.7, §2, 1.1.4 en 4.3.1 VCRO, geen afbreuk doet aan de verordenende kracht van de gemeentelijke verordening. Dit geldt volgens haar nog des te meer wegens het bijzondere element, eigen aan het dossier, met name de aanwezigheid van Unesco werelderfgoed. Bovendien houdt 9, §1 van de gemeentelijke verordening volgens haar een specifieke beoordeling in, namelijk de visuele impact van de constructie op de zichtlijnen vanuit en naar het werelderfgoed, terwijl de beoordeling van het visuele aspect in het kader van de goede ruimtelijke ordening een veel bredere beoordeling inhoudt.

De verzoekende partij verwijst bijkomend naar een weigeringsbesluit van de verwerende partij van 29 oktober 2018 waarbij de plaatsing van een nieuw telecommunicatiestation in parkgebied geweigerd wordt. Uit de motivering van deze beslissing blijkt dat de verwerende partij een tegengestelde houding aanneemt over de toepasselijkheid van artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening, zodat dit kennelijk afhangt van het dossier dat bij haar voorligt.

Tot slot stelt de verzoekende partij nog dat uit het feit dat een visuele impactstudie wordt opgelegd voor de zone tot buiten de in de verordening bepaalde bufferzone, aantoonbaar is dat er gemakkelijk sprake is van een visuele impact op het werelderfgoed door hoge constructies.

Beoordeling door de Raad

1.

De aanvraag heeft betrekking op het plaatsen van een telecommunicatiestation, waaronder een buispyloon. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat de pyloon zelf 'net 30 meter' bedraagt. Zoals de verzoekende partij opmerkt en ook blijkt uit de plannen in het administratief dossier, betreft dit de hoogte zonder de bliksemafleider bovenop de pyloon.

De verzoekende partij heeft op 2 juli 2018 een ongunstig advies uitgebracht over de aanvraag.

2.

De verzoekende partij stelt in het eerste middel in essentie dat de bestreden beslissing artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening schendt doordat geoordeeld wordt dat in voorliggende zaak geen studie over de visuele impact op de zichtlijnen vanuit en naar het werelderfgoed nodig is. Ze meent dan ook dat de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet, het motiverings-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

3. Toepasselijke regelgeving

3.1

Artikel 4.3.1, §1, 1°, a) VCRO bepaalt dat een vergunning wordt geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken.

Overeenkomstig 1.1.2, 13° VCRO moet onder een stedenbouwkundig voorschrift tevens een reglementaire bepaling, opgenomen in een stedenbouwkundige verordening worden begrepen.

De gemeentelijke stedenbouwkundige verordening van de stad Brugge bevat stedenbouwkundige voorschriften die het vergunningverlenend bestuursorgaan binden, tenzij er op geldige wijze werd van afgeweken.

3.2

Artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening bepaalt:

“ ...

§1. Hoge constructies

Bij aanvragen om een stedenbouwkundige vergunning voor constructies met een zekere hoogte moet het aanvraagdossier een studie bevatten met de visuele impact op de zichtlijnen vanuit en naar het werelderfgoed van de geplande constructie.

Het betreft constructies met volgende hoogte:

(...)

** buiten binnenstad:*

– ...

– *Constructies buiten de bufferzone: vanaf hoogste punt 30 m.*

...”

Het wordt niet betwist dat deze bepaling van toepassing is op de aanvraag.

4. Concrete beoordeling

4.1

De bestreden beslissing motiveert de verenigbaarheid met artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening als volgt:

“ ...

De "gemeentelijke verordening op het bouwen, verkavelen en op de beplantingen (Deputatie 7 april 2011 - Belgisch staatsblad 19 april 2011)" is van toepassing en er zijn geen strijdigheden. Volgens art. 9§1 van deze verordening dient bij vergunningsaanvragen voor hoge constructies (buiten de binnenstad en buiten de Unesco-bufferzone: vanaf hoogste punt 30 m) een studie toegevoegd te worden met de visuele impact op de zichtlijnen vanuit en naar het werelderfgoed van de geplande constructie. Gelet op de hoogte van net 30 m, de geringe impact en de afstand tot het Unesco erfgoed is er geen studie nodig.

...”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat er geen studie inzake de visuele impact zoals voorgeschreven door artikel 9, §1 van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening nodig is, en dit op grond van volgende feitelijke gegevens van het dossier:

- 1) een hoogte van net 30 meter;
- 2) de geringe impact;
- 3) de afstand tot het Unesco erfgoed.

De verwerende partij meent op die wijze dat een afwijking op het aangehaalde artikel 9, §1 van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening mogelijk is.

De verwerende partij laat evenwel na te verwijzen naar enige rechtsgrond die dergelijke afwijking toelaat. In de gemeentelijke verordening wordt ook niet bepaald dat kan afgeweken worden van voormeld voorschrift voor zover zou blijken dat de visuele impact op het werelderfgoed als beperkt kan beschouwd worden.

4.2

De verwijzing door de verwerende en tussenkomende partij naar de beoordeling van de ruimtelijk beperkte impact in het kader van artikel 4.4.7, §2 VCRO, alsook naar de beoordeling van de visueel-vormelijke aspecten en de functionele inpasbaarheid in het kader van de goede ruimtelijke ordening overeenkomstig de artikelen 1.1.4 en 4.3.1 VCRO, waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de visuele impact beperkt is, is gelet op het gebrek aan enige afwijkingsmogelijkheid in dit geval dan ook niet dienstig. Bovendien hebben deze bepalingen duidelijk een andere finaliteit dan artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening, niet in het minst aangezien noch de beoordeling van artikel 4.4.7, §2 VCRO, noch de beoordeling van de artikelen 1.1.4 en 4.3.1 VCRO enige verwijzing bevatten naar de beoordeling van de visuele impact op het werelderfgoed, in dit geval het werelderfgoed van de stad Brugge.

In het licht van artikel 4.4.7, §2 VCRO oordeelt de verwerende partij trouwens slechts als volgt:

“ ...

In de aanvraag wordt gemotiveerd dat de aanvraag een ruimtelijk beperkte impact heeft: De projectsite omvat de plaatsing van een nieuwe pyloon met hoogte van 30m die dienst zal doen als telecommunicatie pyloon, die omwille van de inplanting achteraan op het

perceel, een strook met hoge bomen en beplanting en de aanwezigheid van een bestaande loods naast de pyloon, beperkt zichtbaar zal zijn langs de straatkant. De oppervlakte die wordt ingenomen door het basisstation is beperkt in verhouding tot het volledige perceel waarop de installatie zal worden geplaatst. De site wordt gelokaliseerd in een hoek van het terrein.

De impact van de hoge pyloon wordt inderdaad gemilderd door de aanwezige bebouwing (woningen, loodsen) en aanwezige opgaande groenelementen. Op basis hiervan kan de ruimtelijke impact van de opstelling op zijn omgeving als eerder beperkt worden beschouwd en is ze niet bepalend in die zin dat ze het ruimtelijke functioneren van de omgeving in gevaar zou brengen.
...”

In het kader van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening stelt de verwerende partij enkel het volgende:

“ ...
Functionele inpasbaarheid
De aanvraag wijkt af van de bestemmingsvoorschriften. Conform VCRO art. 4.4.7. §2 en art. 3 §2 van het besluit inzake de handelingen van algemeen belang kan echter afgeweken worden omwille van de ruimtelijk beperkte impact van de handelingen waarvoor een vergunning wordt gevraagd. De aanvraag is functioneel inpasbaar met het beoogde gebruik. De communicatie-infrastructuur staat ook direct in functie van de bewoners en de gebruikers in de onmiddellijke omgeving.
(...)
Visueel-vormelijke elementen
De nieuwe pyloon zal niet opvallen omwille van de aanwezige bebouwing (loodsen, woningen, serres) en groenelementen. Er wordt een vergunningsvoorwaarde opgenomen zodat het bestaande groene aspect ook in de toekomst behouden blijft.
...”

De vaststellingen over de (visuele) impact in het kader van de beoordeling van de ruimtelijk beperkte impact en de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening kunnen dan ook geen maatstaf vormen om te beoordelen of er sprake is van een visuele impact op zichtlijnen vanuit en naar het werelderfgoed.

Overigens blijkt uit de summiere motivering in de bestreden beslissing op grond waarvan de verwerende partij op grond van de gemeentelijke verordening oordeelt dat de visuele impact op het werelderfgoed ‘beperkt’ is en dus geen studie over de visuele impact nodig acht, niet waarop ze zich gesteund heeft. De verklarende nota bij de aanvraag bevat hierover geen nadere toelichting, zodat onduidelijk is hoe de verwerende partij tot deze beslissing is kunnen komen.

De Raad merkt ten overvloede op dat de gemeentelijke verordening geen onduidelijkheid laat over de hoogte van de constructies: een studie is vereist ‘vanaf het hoogste punt 30 meter’. Uit de plannen blijkt dat de constructie een pyloon omvat van 30 meter met een bliksemafleider. Ook over de afstand tot het Unesco Werelderfgoed kan er geen reden tot onduidelijkheid gezocht worden aangezien er anders geen bepaling voorzien zou zijn voor constructies ‘buiten de bufferzone’, waar de afstand tot het Werelderfgoed geen rol speelt.

4.3

De redenering van de verwerende en de tussenkomende partij dat het normdoel van artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening werd bereikt zodat de niet-naleving ervan, niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden, kan niet gevolgd worden. Naast de vaststelling dat niet blijkt dat het normdoel bereikt is, met name dat een concreet onderzoek werd gevoerd naar de visuele impact op de zichtlijnen vanuit en naar het werelderfgoed, moet benadrukt worden dat de voorschriften van een stedenbouwkundige verordening zoals reeds gesteld een bindend en verordenend karakter hebben, waarvan enkel op geldige wijze kan worden afgeweken. De verwijzing door de verwerende partij naar het arrest van de Raad van State van 22 februari 2012, nr. 218.146 waarin wordt overwogen dat de niet-naleving van een bepaling niet kan leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing wanneer deze bepaling niet voorziet in een specifieke sanctie bij niet-naleving en indien blijkt dat het normdoel van de betrokken bepaling werd bereikt, is in dit verband evenmin dienstig aangezien het in die zaak geen verordenende (stedenbouwkundig) voorschriften betrof maar een bepaling uit een koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel. De verwerende partij toont niet aan dat de overwegingen in dit arrest (zonder meer) naar analogie kunnen worden toegepast op voorliggende zaak.

De tussenkomende partij argumenteert nog dat de in artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening vooropgestelde studie op de visuele impact geen ontvankelijkheids- en volledigheidsvoorwaarde kan toevoegen zodat deze studie louter een informatief karakter kan hebben in het kader van de inhoudelijke beoordeling van de aanvraag, en het gebrek eraan niet tot de onontvankelijkheid of onvolledigheid van de aanvraag kan leiden. Evenwel, zoals reeds gesteld, leidt een niet-geldige afwijking van artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening ingevolge artikel 4.3.1, §1, 1°, a) VCRO tot de weigering van de aanvraag. Het betoog van de tussenkomende partij gaat aldus uit van een verkeerd uitgangspunt en de verwijzing naar de dossiersamenstelling en het arrest van de Raad van State van 16 september 2011, nr. 215.173 is dan ook niet dienstig.

De omstandigheid tot slot dat de verzoekende partij in haar ongunstig advies van 2 juli 2018 zelf oordeelde dat geen studie van de visuele impact overeenkomstig artikel 9, §1 van de gemeentelijke verordening nodig was, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid om zich voor de Raad te beroepen op een schending door de verwerende partij van de verordenende voorschriften van deze gemeentelijke verordening.

5.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing artikel 9, §1 van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening van de stad Brugge en de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet schendt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

VII. KOSTEN

1.

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 700 euro. In haar wederantwoordnota vraagt ze een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro.

De verwerende partij vraagt om de vordering af te wijzen en de verzoekende partij te verwijzen in de kosten van het geding, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 840 euro.

De tussenkomende partij vraagt om de vordering af te wijzen en de verzoekende partij te verwijzen in de kosten van het geding.

2.

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad op verzoek een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

3.

Aangezien de verzoekende partij in het gelijk wordt gesteld, wordt de verwerende partij beschouwd als de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld. Aan de verzoekende partij kan een rechtsplegingsvergoeding worden toegekend. Er zijn evenwel geen redenen om af te wijken van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding zodat deze wordt bepaald op 700 euro.

4.

De tussenkomende partij dient zelf haar kosten, en met name het door haar betaalde rolrecht, te dragen, aangezien ze zelf beslist om al dan niet tussen te komen in een procedure.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de nv TELENET GROUP is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 6 september 2018, waarbij aan de tussenkomende partij de omgevingsvergunning wordt verleend voor het plaatsen van een nieuw telecommunicatiestation op de percelen gelegen te 8200 Brugge, Zandstraat 442, en met als kadastrale omschrijving BRUGGE 31 AFD/ST-ANDRIES 5 AFD/, sectie C, nummers 0052 C en 0052 D.
3. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over de aanvraag van de tussenkomende partij en dit binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partij, bepaald op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verzoekende partij, ten laste van de verwerende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 14 januari 2020 door de tweede kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Margot DEPRAETERE

Hilde LIEVENS